

آی وی وی

در گفت و گو با هانس اولریش اوبریست

شروین شهامی پور

حرفه هنرمند

فهرست

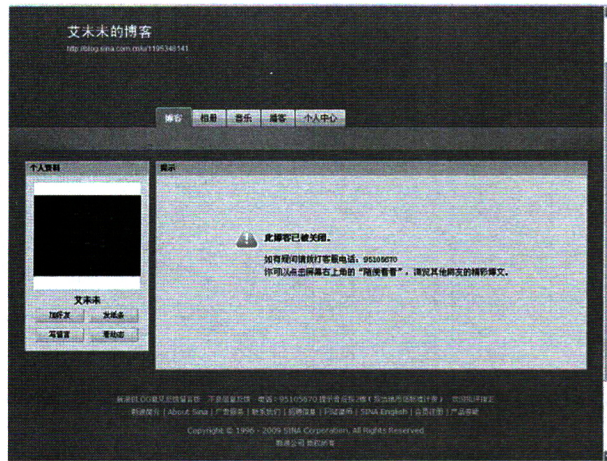
۶	مقدمه
۱۲	معماری دیجیتال: معماری آنالوگ
۱۴	بخش اول
۲۸	بخش دوم
۳۶	پایداری . یک گفت‌وگوی پساالمپیکی
۵۰	ابعاد چندگانه آی وی وی
۷۶	مرور آثار
۱۰۴	نقشه کشیدن

آی وی وی در ایست ویلیج
نیویورک، ۱۹۸۵

اولین بار در نیمه دوم دهه ۱۹۹۰ آثار آی وی وی را دیدم. به همراه هو هانرو^۱ نمایشگاه «شهرهای متحرک»^۲ را آماده می‌کردیم و در پکن مهمان اولی سیگ سفیر وقت سوئیس بودیم. اولی سیگ^۳ حامی بزرگ و مجموعه‌دار هنر معاصر است. سفارت پر بود از آثار هنری چین. بعد از آن آی وی وی را بارها دیدم و در طول ده سال مصاحبه‌های زیادی با او کردم. آی وی وی مدام مفهوم هنر را گسترش می‌دهد: او هنرمند، شاعر، معمار، کیوریتور، متخصص صنایع دستی عتیقه چین، ناشر، شهرساز، مجموعه‌دار، وبلاگ‌نویس و غیره و غیره است. واقعیات موازی در آثارش بسیار پیچیده است و همین است که او را بی‌همتا می‌کند.

آی وی وی در سال ۱۹۵۷ متولد شد، فرزند آی چینگ^۴ یکی از بزرگ‌ترین شاعران مدرن چین است. آی چینگ در سال ۱۹۵۸ به ضدیت با کمونیسم متهم می‌شود و او را از نوشتن منع و به استان زین جیانگ^۵ تبعید می‌کنند. نوجوانی آی وی وی در این شهر سپری می‌شود. بعدها به پکن می‌آید و زیر نظر هنرمندان ممنوع که همگی دوستان پدرش بودند به یادگیری طراحی مشغول می‌شود. طراحی فعالیت روزانه او می‌شود و هنوز هم بیشتر ایده‌هایش با طرح‌هایی سریع متولد می‌شود. اواخر دهه ۱۹۷۰ برای رسیدن به آزادی

بسته شدن وبلاگ
آی‌وی‌وی، ۲۰۰۹

سال ۲۰۰۸ طراحی کرد، به عنوان یکی از مشهورترین معماران چین نیز شناخته می‌شود. هم در هنر و هم در معماری از اشیاء بسیار ساده استفاده می‌کند و سپس به آن‌ها بعد جدیدی می‌بخشد. علاقه گسترده آی‌وی‌وی به هنر، معماری و نویسندگی من را به یاد هنرمندان بزرگ رنسانس می‌اندازد. او در سال ۲۰۰۶ مسیر جدید دیگری را بروی خود گشود و شروع به نوشتن وبلاگ کرد و در این مصاحبه خواهید دید که این زمینه برایش از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. یک شرکت بزرگ اینترنتی از او دعوت به نوشتن کرد و لوازم تکنیکی مورد نیاز را در اختیارش قرار داد. این وبلاگ خیلی زود تبدیل به دفترچه یادداشت روزانه‌ای شد که در آن هزاران عکس می‌گذارد و زندگی هنری و شخصی خود را ثبت می‌کند، کاری مشابه با طراحی‌های او در دهه ۱۹۷۰. روزانه بیشتر از ۱۰۰ هزار نفر از وبلاگ او بازدید کردند تا این‌که دولت آن را در ماه مه ۲۰۰۹ تعطیل کرد. در فوریه ۲۰۱۱ انتشارات MIT ترجمه انگلیسی وبلاگ او را منتشر کرد؛ کتابی درباره زندگی و هنر در چین.

شخصی و هنری بیشتر به جمعی از هنرمندان جوان پکن می‌پیوندد. در سال ۱۹۸۲ تصمیم می‌گیرد چین را ترک کند و به نیویورک برود. با آلن گینزبرگ^۶ شاعر نسل بیت^۷ دوست می‌شود و خود را وارد عرصه هنری نیویورک می‌کند. در همین زمان است که نقاشی را کنار می‌گذارد و متوجه می‌شود به عنوان هنرمند می‌تواند از هر وسیله و رسانه‌ای استفاده کند. به عکاسی روی می‌آورد و مثل هنرمندان آواره چینی در نیویورک به موضوعات سیاسی کشیده می‌شود. اولین چیدمان خود را هم در نیویورک درست می‌کند.

در سال ۱۹۹۳ پدرش سخت بیمار می‌شود و آی‌وی‌وی به چین بازمی‌گردد؛ آی‌چینگ سه سال بعد در ۱۹۹۶ از دنیا می‌رود. پس از آن، تنش بین فرهنگ سنتی و مدرنیته با تغییرات سریع در آثار آی‌وی‌وی منعکس می‌شود. از آن‌جا که نهادی برای هنر معاصر وجود نداشت، در برپایی یک فضای هنری فعالیت می‌کند: در سال‌های ۱۹۹۴، ۱۹۹۵ و ۱۹۹۷ به ترتیب کتاب‌های سیاه، سفید و خاکستری را از مصاحبه‌ها و آثار هنرمندان معاصر چین به چاپ می‌رساند؛ این کتاب‌ها به نوعی مانیفست هنر آوانگارد چین بود. در سال ۸-۱۹۹۷ نمایشگاه‌هایی را برگزار و یک فضای هنری جایگزین را پایه‌گذاری می‌کند، آرشیو و کالاسرای هنر چین^۸. آثار هنری تا قبل از آن غالباً در هتل‌ها، آپارتمان‌ها و قاب‌سازی‌ها نمایش داده می‌شد.

در سال ۱۹۹۹ استودیوی شخصی‌اش را در شمال پکن می‌سازد. یکی از منابع الهام او برای ساخت این استودیو کتابی بود درباره یک خانه که لودویگ ویتگنشتاین در سال ۱۹۲۸ برای خواهرش در وین ساخته بود. ساخت این استودیو برای او فقط دلایل کاربردی داشت، اما استفاده‌ی بی‌همتای وی از ساختار و مصالح ساده مورد تحسین زیادی قرار گرفت و خیلی زود معماری را به عنوان یک حرفه جدید پیش گرفت و به دنبال آن بیش از پنجاه پروژه را به انجام رساند. از زمانی که با همراهی دو معمار سوئیسی، هرتزوگ و دومورون^۹ استادیوم المپیک پکن را در